

SUNČEVO SVETLO METABOLIZAM SVETLOSTI

Sunce obasjava
tamu tvari;
Tako sveiscjeljujuće
biće duha obasjava
tamu duše
u mojoj ljudskoj biti.

Kad god se podsjetim
njegove velike moći
s pravim žarom srca
prožme me svojom
podnevnom snagom duha.

Es leuchtet die Sonne
Dem Dunkel des Stoffes;
So leuchtet des Geistes
Allheilendes Wesen
Dem Seelendunkel
In meinem Menschensein.

So oft ich mich besinne
Auf ihrer starke Kraft
In rechter Herzenswarme
Durchglanzte sie mich
Mit ihrer Geistesmittagskraft.

Ovo je meditacija Rudolfa Steinera koja je dobra za preobrazbu vanjskih snaga svjetla u unutarnje duhovno svjetlo. To je posebno važno za ljeto jer zdravlje naše kože ovisi i o našoj sposobnosti metabolizma svjetlosti.

Tu meditaciju sam našao u knjizi: Dermatologija od Luder Jachens u poglavlju o melanomu.

Ovo je prevod odlomka koji se zove: **Metabolizam svjetlosti.**

" Bliže ćemo promotriti određene aspekte ophođenja organizma sa svjetlom.

R. Steiner opisuje kako čovjek u svom organizmu može oblikovati izvorno svjetlo. GA 312: " Tom stvaranju procesa svjetlosti u unutrašnjosti opet dolazi u susret djelovanje vanjskog svjetla. Mi smo u odnosu na našeg gornjeg čovjeka tako uređeni da vanjsko svjetlo i unutarnje svjetlo djeluju jedan nasuprot drugoga, jedan s drugim zajedno surađuju i upravo ono bitno u našem organizmu počiva na tome da smo mi u stanju tamo gdje oni oboje, vanjsko svjetlo i unutarnje svjetlo, da im ne dozvolimo da se međusobno sliju, nego da ih držimo odvojeno jedno od drugoga, tako da jedan na drugoga djeluju, ali da se jedan s drugim ne sjedine. U koliko mi, bilo da je to kroz oči ili kroz kožu, stojimo nasuprot vanjskom svjetlu, svuda je postavljen na određeni način zid koji odvaja izvorno svjetlo u čovjeku i svjetlo koje djeluje izvana." (Gotov citat R. ST.)

Možemo dakle sažeti i dodati: Oko je specifični čulni organ za svjetlo; ovdje smije vanjsko svjetlo prevladati tjelesnu granicu i kao vanjski svijet se nastaviti u nutrinu organizma. R. Steiner opisuje čulne organe kao "golfove" koji iz vanjskog svijeta prodiru u organizam.

Organ čovjekove kože reagira na svjetlo stvaranjem pigmenta; on prima svjetlo samo u kvalitativnom smislu, a ne kao oko u fizikalnom smislu. **Ljudski organizam raspolaže metabolizmom svjetlosti** pri čemu vanjsko svjetlo potiče stvaranje unutarnjeg svjetla. Unutarnje svjetlo je kao svjetlosni eter sadržaj eterskog tijela. Svjetlosni eter živi u zračnom organizmu i preko njega se utjelovljuje astralno tijelo. Preko gornjeg čovjeka ulijeva se svjetlosna struja u ljudsku nutrinu nakon čega se vanjsko svjetlo kao kvalitet (= svjetlosni eter) prihvaća kroz čulne organe i kožu.

U gornjem čovjeku svjetlo služi oblikovanju misli.

"Misao je iz svijetla. Misao tka u svijetlu" (R. Steiner).

U donjem čovjeku snaga forme koja djeluje u svjetlosnom eteru stvara granicu i tako uobličava cijelog čovjeka do pojedinih organa.

Jednom ću prevesti i neke odlomke iz njemačke knjige dr Župić Klare o metabolizmu svjetlosti.

IX poglavlje

O metabolizmu svjetlosti kod bolesti raka.

Ako slijedimo disanje, tada kod raka nije samo poremećeno stanično disanje. Nijedna bolest, tako nas uči R. St. nema samo jedan uzrok. Uzroci koji stvaraju sklonost raku potječu iz tri područja.

Psihu onih koji imaju rak oblikuje osobnost, njene patnje i život.

Oni koji su poklekli i koji su paralizirani u svom oduševljenju, njima prijete da nestane osnovni načelni neposredni doživljaj svijetla.

Drugi veliki uzročnik raka su kancerogeni. Sve kancerogene možemo svesti na jedan zajednički nazivnik. Svi oni oštećuju stanično disanje.

Treći faktor je organ. Točka slabije otpornosti. To se oblikuje već u embriju kao prirođena sklonost embrionalnih stanica - ili s drugim

riječima - karmički preko naslijeđa ili sa sudbinom povezane razvojne anomalije jednog organa. Ili, ono što također ovdje pripada,

povreda, koju si u životu čovjek privuče. Plitko disanje depresivaca, izvana ometeno disanje s kancerogenima, karmički organ. Tri uzroka.

To je sve poznato.

R. St govori o tom odnosu u predavanju 23. 10 1922:

Svijetlo, koje čovjek danas prima, to je mineralno svijetlo koje on dobije direktno od sunca. To je mineralno svijetlo. Također i ono koje padne na livadu, na stablo... To je mrtvo svijetlo koje mi danas usisavamo kroz svoju kožu, preko našeg cijelog čovjeka. U onom svjetlom vremenskom razdoblju... ljudi su bili svjesni da to mrtvo svijetlo za njih doista nije imalo nikakvo značenje."

Naravno da je također važno za ljude da žive u svjetlom obasjanom okolišu.

" Čovjek mora težiti da u svoj organizam dobije dovoljni kvantitet"

Prije je još rečeno da se u onom svjetlosnom vremenskom razdoblju zdravstveno stanje prosuđivalo tako da se gledalo " što je u čovjeku bilo svijetlo".

2. dio

Sa svjetlom će biti isto tako kao sa svim što čovjek prima izvana. Bez hrane ne može živjeti, a ipak svaka tvar mora biti uništena i tada

opet oživljena. Oživljena, R St. to kaže - nanovo oblikovana, ona je opet tu. Trebamo fizičko svjetlo kao što trebamo fiziku hranu. Ali što se događa s njim?

Uzimamo ga kroz naša osjetila, ali i preko naše hrane, za koju se kaže, "da se iz hrane oslobađa svjetlo u tankom crijevu" - a ono je naša istinska hrana. U tankom crijevu gotovo da nema raka niti metastaza. Jedino se mogu naći na granici pilorusa i dvanajsnika. Upute R. ŠTAJNERA tek su postepeno ulazile u svijest njegovih učenika. 18. 12. 1920 glasi:

" Predstavimo si jednom da je neki čovjek oduševljen visokim ljudskim idealom, čovjek se stvarno može unutarne oduševiti za jedan moralni ideal dobrobiti, slobode, ideal dobra, ljubavi... Ali ono što se u duši događa prigodom oduševljenja, što prelazi u kosti ili mišiće, to si naravno nitko ne može predočiti, ali vi možete doći na to kad sami promislite o tome... Što si vi možete predočiti...i to je također tako kad je čovjek oduševljen za jedan visoki moralni ideal tada se tim oduševljenjem utječe na toplinski organizam.

U tu je već čovjek u duševnom i iz tog duševnog...se moralni ideali izražavaju u toplinskom organizmu ispunjavajući ga toplinom"

" Ukoliko se toplina oživi moralnim idealom... ona djeluje na zračni organizam, i ona nije samo zagrijavajuća, nego kad toplina koja postaje živahna u toplinskom organizmu i djeluje na zračni organizam tako da se ona priopćuje u svemu tome kao jedan izvor svjetlosti. (ne mogu to drugačije nazvati). Na određeni način klice koje svijetle pripčuju se (prenose se) zračnom organizmu...moralni ideali koji djeluju poticajno na toplinski organizam pobuđuju u zračnom organizmu izvore svjetla...oni su u početku vezani sa samim zrakom...tamno svjetlo...kao što i klica biljke nije još izgrađena biljka...Time što se čovjek može oduševiti za moralne ideale, nosi u sebi jedan izvor svjetla".

Bubreg je točka zahvaćanja astralnog tijela. On je nastao od prabubrega, koji je kod riba dubokih mora preoblikovan u svjetlosni organ. Ovdje je opet dotaknut jedan nalaz: - Ako bolesnik koji ima rak reagira na terapiju imelom, tada se može opaziti pojačano izmokravanje. Izlučivanje vode je indikator za ispravno zahvaćanje astralnog tijela.

Sada je opravdano reći: - Gore navedeni izvori svjetlosti izvorno dolaze od Ja. Oduševljenje za jedan moralni ideal! Ja - proces se nastavlja na astralno tijelo. R. St ne govori o bilo kojem oduševljenju, nego o oduševljenju za moralni ideal. "Ja" prepoznaje moralne ideale. Sada bolje razumijemo i one upute iz 11. poglavlja prvog medicinskog kursa:

"Sada s tim suvisi da smo mi životinjski svijet izlučili iz našeg razvoja, da mi doista u našem organizmu razvijamo...izvorno svjetlo. Mi smo doista u gornjem čovjeku oni koji proizvode izvorno svjetlo, u suprotnosti sa donjim čovjekom gdje mi, umjesto da usvojimo tu sposobnost stvaranja izvornog svjetla, imamo potrebne obrambene organe da ne postanemo potpuno životinje..."

Životinje nemaju tu sposobnost da u nutрини proizvedu dovoljno svjetla. Nemaju dovoljno! Jer prema istraživanjima Gurwitsch-a svaka stanica u jednom trenutku svog razvoja razvija svjetlo.

- Ja preoblikuje astralno tijelo u manas.

Uz pomoć naših moralnih ideala mi ga probražavamo. Samo Ja može moralne ideale u nutрини prepoznati kao svjetlo. Ta spoznaja tada postaje oduševljenje, koja u organizmu, kako je navedeno - pali svjetlo. .

U predavanju od 24.4.1924 kaže se, da Ja zahvaća u sve druge organizacije preko topline. "Astralno tijelo zahvaća preko zraka". Duševna toplina, ljubav nosi moralne ideale, iz topline srca su oni rođeni.

O zraku koji zahvaća astralno tijelo, kaže se u predavanju od 6.1. 1924:

"Nemoguće je zamisliti da bi zrak bio bez nekog stanja svjetlosti, jer i tama je jedno stanje svjetlosti. Tako da svjetlo i zrak čine jedno diferenciranje koje pripada zajedno...U svemu zračni organizam suorganizira svjetlo. Sa zrakom živi svjetlo u čovjeku"

/U našem jeziku imamo zrak i zraka kao muško i žensko koji spadaju skupa/

U makrokozmosu sunce, u mikrokozmosu "Ja". Mikrokozmičko sunce "JA" zahvaća cijeli organizam. U htijenju je JA-djelatnost kao toplina

još tamna, kad ona dalje zađe u organizam, postaje djelatnost svjetla i zraka, postaje disanje.

Sad smijemo mnoge kancerogene uzroke svesti na poremećaj metabolizma zraka i svjetla.

Ne samo kancerogeni, već i duševna anamneza bolesnika od raka ovim postaje jasna.

U štetnim tvarima okoline i u drugome što oštećuje disanje zraka, dakle stanično disanje kisika, spoznajemo također taj poremećaj metabolizma svjetlosti.

Mitogenetsko zračenje nastupa kod jaja morskog ježa odmah iza drugog djeljenja. Čovjek je kao učenik R. Štajner sklon misliti na ponavljanje sunčevog stadija u evoluciji naše planete. U duhovnoj znanosti stoji: "Kad su visoka sunčeva bića počela utkivati etersko tijelo Suncu tada je prije tamno Sunce počelo unutarne zračiti.

Ne samo u embriju, u svakoj stanici vrijedi osnovni biološki zakon.

Ne samo čovjek, svaka stanica ponavlja ranije stadije razvoja zemlje. Ako čitamo Gurwitscheve knjige nalazimo potvrdu mnogih navoda R. Štajner. Neki nalazi su fascinantni.

R. Štajner: " Svjetlo se iz hrane oslobađa u tankom crijevu"

Gurwitsch: "Sadržaj tankog crijeva moćno zrači"

(Mislim da je iz ovoga jasno zašto je važan svjetlosni eter u Korenu svetlosti.)

O SVETLOSTI

Iz GA 312, Rudolf Štajner, Duhovna nauka i medicina, izdavač JEZGRO, Vršac, 2010, priredila Nada Škondrić

Možemo govoriti o polarnoj suprotnosti između Zemljine teže i svetla. Svetlo neprestano nadvladava Zemljinu težu.

Biljka je na neki način uklopljena u tu borbu između svetla i teže, između pepela i onoga što stremi k vatri. Tu nas nešto upućuje na polarnu suprotnost između postajanja pepelom i onoga što se objavljuje u vatri, na suprotnost između ponderabilnog i

imponderabilnog. Takav je svet biljaka u svojoj kosmičkoj povezanosti.

Čovek je tokom razvoja iz sebe izlučio animalno, i time je moguće, da on zaista u svom organizmu - čudite se, ali je tako - može razviti originalno, izvorno svetlo. U gornjem čoveku mi proizvodimo izvorno svetlo, za razliku od donjeg čoveka u kome, da bismo stekli sposobnost stvaranja izvornog svetla, imamo organe kojima se branimo protiv postajanja životinjom. To je duboka razlika između čoveka i životinje. Životinja ima druge više duhovne procese jednake onima u čoveku, ali životinje nemaju sposobnost da u svojoj unutrašnjosti razvijaju dovoljno svetla.

Današnja nauka ništa ne zna o tome kako se u ljudskom organizmu događa smrt i ponovno održavanje supstance. I s tim ponovnim oživljavanjem ugljenika je u vezi ono što s druge strane imamo u **običnom čoveku kao stvaranje svetla.** Proces stvaranja svetla u unutrašnjosti sreće se s delovanjem spoljašnjeg svetla. U odnosu na svog gornjeg čoveka mi smo ustojeni tako, da spoljašnje i unutrašnje svetlo deluju jedno prema drugom, deluju unakrsno. I bitno je u našoj organizaciji da tamo, gde oba svetla spoljašnje i unutrašnje moraju da deluju zajednički, ne dopustimo da se sliju, da ih držimo razdvojeno, da bi jedno delovalo na drugo, ali da se ne spoje. Kada se okom ili kožom nalazimo sučelice spoljašnjem svetlu, svuda je postavljen odbranbeni zid između unutrašnjeg izvornog svetla u čoveku, i između svetla koje deluje na nas spolja. Svetlu, koje deluje spolja pripada neko značenje samo utoliko što ono podstiče nastajanje unutrašnjeg svetla. **Kada puštamo da se spoljašnje svetlo izliva na nas, mi puštamo da nam spoljašnje svetlo daje podstrek za stvaranje unutrašnjeg svetla.**

Ako se ceo taj proces pogleda još nešto dublje.

Takav nam je put pokazan, kada kažemo da nam carbo vegetalis daje mogućnost da radimo protiv poživotvorenja čoveka koje vodi do gađenja. Sliku bolesti za carbo vegetalis zapravo daje gađenje i nastavak tog gađenja u ljudskoj unutrašnjosti.

Proces bubrega može pri tome delovati i tako da naglasi svoju polarnost prema procesu varelja. Kod procesa bubrega ima veći

značaj za ozdravljenje njegov protivpol u vidu bolesnog varenja u crevu, koje se javlja kao posledica slike bolesti za carbo vegetabilis.

Dakle, nasuprot onome što se događa sa carbo vegetabilisom stoji s jedne strane stvaranje svetla.

Razumećete ovo što sam vam sada rekao, ako stvorite sledeću sliku. Predstavite sebi: ovde je Zemlja, a oko Zemlje vazduh, iznad vazduha još nešto drugo. Ono što se nalazi iznad svetla mogli bi da nazovemo nekom vrstom toplotnog ovoja. Kada bismo se naime uputili od Zemlje u kosmos, došli bismo do sasvim drugih toplotnih prilika, iznenađujuće različitih od toplotnih prilika na Zemlji. Na nekoj udaljenosti od Zemlje, ono što leži u snagama toplote ima sličnu ulogu kakvu ispod tog toplotnog ovoja ima atmosfera. A s one strane toplotne sfere nalazi se suprotan pol vazdušne zone, region u kojem sve vlada suprotno svemu onome što se događa u našoj vazdušnoj oblasti. I dok se tu - ako smem da upotrebim taj izraz - obezvazdušuje, ukida samo postojanje vazduha (das Luftsein), iz ove

zone izlazi, kao da bukti kroz obezvuženje, ono što nam se odašilje kao svetlo.

Velika je greška misliti da naše zemaljsko svetlo dolazi od Sunca. To je fatalna fantazija fizičara i astronoma. Naše zemaljsko svetlo dolazi iz te spoljne zone. Tu ono niče, tu se stvara, tu raste kao što na Zemlji rastu biljke. Evo što nam daje pravo da kažemo: kada čovek u sebi stvara mlado, izvorno svetlo, tada se to zasniva na tome da je on sebi osigurao, svojim snagama oblikovanja, vršenje onoga što se inače događa samo tamo gore; znači da on u sebi nosi izvor, izvor nečeg vanzemaljskog. Ovaj izvor vanzemaljskog svakako deluje na celi biljni svet, deluje i na čoveka, na biljke deluje spolja, ali čovek je nečim što je u njemu samom prenet naviše.

LEČENJE SVETLOM

Razumljivo je da može da opadne ono što u nama stvara „mlado“, izvorno svetlo i da nam može biti potreban podstrek. Ako nam je potreban podstrek svetla, tada ćemo, naravno, najbolje dobiti taj podstrek od samog svetla i tu dolazimo do opravdanja lečenja svetlom. Ali kupke svetlom nisu uvek svetlosne kupke u pravom smislu. Važno je to uočiti. Svetlosne kupke su naime u stvarnosti jedno jače izlaganje hemijskoj zoni, no što je čovek izložen toj hemijskoj zoni tokom običnog dnevnog života na Zemlji. Ono što sa hemizmom spolja struji unutra i što, razume se, u stopu prati svetlo, to deluje u većini slučajeva kod svetlosnih kupki. A iza hemizma direktno stoje životne snage, koje se isto tako nalaze u pratnji svetla, kada čoveka izložimo pojačanom svetlu ili pojačanoj hemijskoj delatnosti. Spreči li se - tu odlučuje mera - prejak delovanje onoga što kao nošeno svetlom silazi iz svemira, tada neobično blagotvorno deluju hemijska dejstva i životna dejstva, koja prate svetlo.

Koliko je nežna ljudska telesna organizacija, pokazuje se kada na stručan način pridemo terapiji bojom i svetlom. Tu terapiju bojom i svetlom trebalo bi u budućnosti više uvažiti no što je ona uvažavana u prošlosti, mada je bilo i toga. Naročito je potrebno pozabaviti se

razlikom između pravog delovanja boje, koje se sasvim obraća gornjem čoveku, i delovanja svetla, koje je povučeno više u objektivno, a koje se obraća celom čoveku.

Ako izložimo čoveka ili neki njegov deo nekom objektivnom delovanju boje ili svetlosti, dakle **kada pustimo da čoveka obasja objektivno svetlo ili objektivna boja, tada se izaziva direktno delovanje na organe.** To spolja deluje na čoveka. Međutim, kada se „izlaganje“ vrši tako da to utiče na svest pomoću utiska boje - kada ja dakle, umesto da čoveka obasjam obojenim svetlom, na njega delujem tako da ga dovedem u sobu koja je obložena određenom bojom, tada će delovanje biti sasvim drukčije. Tu će delovanje svakako ići kroz sve one organe koji leže prema organima svesti. Kod te subjektivne terapije bojom deluje se pod određenim uslovima na ljudsko JA, dok se kod objektivne terapije bojom deluje na fizički sistem, a tek zaobilaznim putem preko fizičkog sistema na JA.